

Sygn. akt IV KK 449/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Sokołowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **B. S.**

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 6 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 31 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w N. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 31 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...],
którym objęto także innego współoskarżonego, uznał B. S. za winnego popełnienia

zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że w dniu 28 września 2015 r. w N., w woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., usiłował dokonać włamania do sklepu „D.” w ten sposób, iż przy pomocy łomu i młotka usiłował wyłamać drzwi wejściowe znajdujące się na zapleczu tego sklepu, usiłując zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się w środku sklepu przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ został spłoszony przez przejeżdżający oznakowany radiowóz, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, czym działał na szkodę R.M., który to czyn stanowił przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. - i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku wnieśli osobiście B. S. oraz jego obrońca.

W toku postępowania odwoławczego, w dniu 27 grudnia 2017 r. B. S. złożył oświadczenie o cofnięciu wniesionej przez siebie apelacji od wyroku oraz wyraził zgodę na cofnięcie apelacji wywiedzionej przez jego obrońcę (k. 217). Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...], Sąd Okręgowy w T. pozostawił apelacje wniesione przez B. S. i jego obrońcę bez rozpoznania, a tym samym wyrok Sądu Rejonowego w N. stał się prawomocny.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego w N. wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zaskarżając go w zakresie dotyczącym orzeczonej kary i na niekorzyść skazanego B. S.. Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. autor kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 64 § 2 k.k., polegające na przypisaniu B.S. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w warunkach multirecydywy i wymierzeniu mu kary pozbawienia wolności w wysokości jednego roku pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z brzmieniem naruszonego przepisu prawa materialnego (w związku z art. 37 k.k.), Sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu kary niższej niż rok i 1 miesiąc pozbawienia wolności.

Formułując powyższy zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna i należało ją uwzględnić. Została również złożona w terminie wskazanym w art. 524 § 3 k.p.k., zgodnie z którym niedopuszczalne jest uwzględnienie kasacji na niekorzyść oskarżonego wniesionej po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia. W przedmiotowej sprawie zaskarżony wyrok uprawomocnił się w dniu 28 grudnia 2017 r., zaś kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego wpłynęła w dniu 20 lipca 2018 r.

Trafnie podniesiono w kasacji, że Sąd I instancji dopuścił się rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 64 § 2 k.k. Z akt sprawy wynika wprost, że wobec B. S. spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 64 § 2 k.k. – został on uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., a następnie odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu popełnił ponownie umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem. Sąd Rejonowy jednoznacznie ustalił, że B. S. dopuścił się zarzucanego mu występku w warunkach multirecydywy, co wynika zarówno z treści sentencji wyroku, w którym został mu przypisany czyn określony w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., jak i z jego uzasadnienia. Ustalenia Sądu w tym zakresie są prawidłowe i znajdują oparcie w dokumentach w postaci odpisów poszczególnych wyroków skazujących, a także informacji z Krajowego Rejestru Karnego. W pisemnych motywach wyroku Sąd wskazał, że B. S. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia za przestępstwa kradzieży z włamaniem i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości tej ostatniej kary. Jest to wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 19 sierpnia 2008 r., w sprawie II K 37/08, którym skazano B. S. za ciąg przestępstw (w ujęciu art. 91 § 1 k.k.) złożony z trzech występków kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę odbył w okresie od 20 maja 2010 r. do 30 września 2011 r.

oraz od 2 lutego 2012 r. do 22 marca 2013 r. (k. 73 – 75). Wypada przypomnieć, że w przedmiotowej sprawie dopuścił się przestępstwa w dniu 28 września 2015 r.

Należy zauważyć, że jednym z warunków ustalenia, iż zachodzi przypadek recydywy specjalnej wielokrotnej jest to, by sprawca był uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., a zatem wystarczy jednokrotne uprzednie skazanie sprawcy w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 czerwca 2003 r., V KK 393/02, Prok. i Pr.-wkł. 2003, Nr 12, poz. 4; z dnia 6 czerwca 2000 r., V KKN 178/00, Prok. i Pr.-wkł. 2000, Nr 12, poz. 3*). Zgodnie z treścią art. 64 § 2 k.k., wobec sprawcy odpowiadającego w warunkach wielokrotnej recydywy sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Nie ulega wątpliwości, że sformułowanie tego przepisu wskazuje na obowiązek sądu (a nie jedynie możliwość) orzeczenia w omawianej sytuacji kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Skoro więc B. S. dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach opisanych w art. 64 § 2 k.k., to Sąd Rejonowy w N. miał obowiązek wymierzyć karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przepis art. 279 § 1 k.k. przewiduje, że sprawca, który kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. W konsekwencji więc Sąd Rejonowy miał obowiązek nie tylko włączyć do prawnomaterialnej podstawy skazania przepis art. 64 § 2 k.k., ale i nie mógł B.S. wymierzyć kary pozbawienia wolności niższej niż rok i 1 miesiąc. Natomiast wymierzając temu oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo karę roku pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy w N. dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., co w sposób oczywisty miało istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku.

W rezultacie więc Sąd Najwyższy uwzględnił kasację Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego wniesioną na niekorzyść skazanego i uchylił wyrok Sądu Rejonowego w N. w zaskarżonym zakresie, to jest, rozstrzygnięcie co do kary - i w tej części przekazał sprawę do ponownego

rozpoznania temu Sądowi. W kolejnym postępowaniu Sąd I instancji będzie mieć na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności i wyda orzeczenie w zakresie kary przestrzegając wszystkich ustawowych kryteriów jej wymiaru.